

Arrest

nr. 250 525 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2020 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 21 augustus 2014 in India met S.S., een vreemdeling die tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk is gemachtigd.

1.2. Op 10 september 2015 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te New Delhi een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, om haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd op 27 november 2015.

1.3. Na haar binnenkomst in het Rijk werd verzoekster op 5 maart 2016 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 8 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van verblijf. Deze beslissing, die verzoekster op 28 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

*Naam: [K.]
Voorna(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: India
[...]*

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 21/08/2014 in Gorsian, India met dhr. [S.S.] ([...], hierna de referentiepersoon). Betrokkene kwam met een D-visum B11 op 30/01/2016 aan in België in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot. Ze kreeg op 05/03/2016 haar eerste verblijfskaart, hierna jaarlijks te verlengen.

Op 08/05/2019 ontvangt onze dienst de aanvraag van de verlenging van haar machtiging tot verblijf. De gemeenteambtenaar informeerde ons bij deze aanvraag dat betrokkene en de referentiepersoon naar verluidt in een lopende echtscheidingsprocedure zaten, en dat betrokkene een klacht had ingediend wegens partnergeweld. Uit nazicht van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 26/10/2018 tot op heden niet meer samenwoont met de referentiepersoon, en dat de echtscheiding werd uitgesproken op 27/11/2019 door de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, overgeschreven op 19/09/2020 te Sint-Truiden. In het voorgelegde proces-verbaal dd. 02/06/2019 refereert betrokkene naar de referentiepersoon als haar “ex-man”, signalerend dat er al geruime tijd geen partnerschap meer werd onderhouden. In datzelfde pv meldt betrokkene ook dat er al lange tijd relationele conflicten waren.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt dat betrokkene al geruime tijd en tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Het bericht met de vraag tot verlenging bevatte, naast de melding van de gemeenteambtenaar, ook nog onderstaande documenten:

- bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene (dd. 27/03/2019)*
- ongedateerd bewijs ziektekostenverzekering, enkel van betrokkene*
- 2 attesten aangaande het leefloon waaruit blijkt dat ze van oktober 2018 tot en met maart 2019 leefloon genoot (dd. 27/03/2019 en 03/04/2019)*
- attest van het CAW met de melding dat betrokkene van 1 tot en met 4 oktober 2018 in het onthaalcentrum had verbleven (dd. 24/04/2019)*
- verblijfsovereenkomst 'Bewust: Beschut Wonen' (dd. 19/10/2018)*
- verschillende attesten i.v.m. inburgering (dd. 19/01/2019, 27/03/2019, en 02/05/2019): certificaat opleiding 'Nederlands als tweede taal', deelcertificaten NT2 mondeling en schriftelijk, en een attest inburgering waaruit blijkt dat betrokkene zowel 'Maatschappelijke Oriëntatie', als Nederlands niveau 1 en 2 behaalde*
- 2 ongedateerde evaluatiebladen als cursist bij centrum voor volwassenenonderwijs 'Qrios' i.v.m. Nederlandse les*
- attest van het OCMW waarin staat dat de referentiepersoon gekend is op de sociale dienst bij een maatschappelijk werker maar geen recht heeft op steun (dd. 27/03/2019).*

Op 27/05/2019 stelde onze dienst een b[r]ief op waarin we betrokkene informeren over het feit dat het verblijf mogelijk kan worden ingetrokken op basis van de ontbrekende gezinscel en we alle bewijzen

opvragen die ons toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." Onze dienst stipuleerde dat betrokkene het aspect van intrafamiliaal geweld aanhaalde, maar tot op dat moment geen bewijzen hiervan overmaakte. Betrokkene diende dus alle mogelijke documenten voor te leggen die ze nodig acht om het aangehaalde aspect van intrafamiliaal geweld te staven.

Deze brief werd op 11/06/2019 door betrokkene betekend.

Op 26/06/2019 ontvangt onze dienst onderstaande documenten:

- begeleidingscontract 'Directe Opvang' in het thuislozencentrum 'Sonar' van 1 t.e.m. 4 oktober 2018
- pv politiezone Sint-Truiden: verhoor dd.02/06/2019 (HA.43.L7.003830/2019)
- medisch attest van betrokkene met de melding van lichte verwondingen zonder werkverlet (dd.01/06/2019)
- attest van klachtneerlegging ingediend door de referentiepersoon met pv-nummer [...] (dd. 01/10/2018)
- attest van Beschut Wonen dat bevestigt dat betrokkene er een huurovereenkomst sloot in 2019 (dd. 13/02/2019).

Op 29/01/2020 ontvangt onze dienst opnieuw een mail met onderstaande documenten:

- attest van 'De Hummeltjes' dat aangeeft dat betrokkene en kind wekelijks naar het dagcentrum 'De Puzzel' komen en dit vanaf augustus 2019 (dd. 13/01/2020)
- aanwezigheidsattest over de cursus Nederlands Threshold 2.2 en 2.3 in november en december 2019
- attest regelmatig lesbijwoning kleuteronderwijs (dd. 09/01/2020)

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Uit de voorgelegde stukken leiden wij af dat betrokkene wenst aan te tonen dat ze tijdens haar huwelijk slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld en dat ze dus beroep wenst te doen op artikel 11§2, vierde lid.

De gemeenteambtenaar had al op 08/05/2019 per mail onze dienst ingelicht dat betrokkene naar verluidt reeds een klacht had neergelegd wegens partnergeweld. De inhoud en het pv-nummer werden ons niet overgemaakt. Onze dienst heeft bijgevolg geen zicht op wat dit pv inhield, tegen wie dit werd ingediend, en wanneer de feiten zich zouden hebben hadden afgespeeld. Deze mededeling kan dus niet in aanmerking genomen worden bij het beoordelen of betrokkene daadwerkelijk slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

Verder legt betrokkene een attest van klachtneerlegging voor op datum van 01/10/2018, dit op naam van de referentiepersoon. Het document bestaat uit een bevestiging dat dhr. [S.], en niet betrokkene, een klacht heeft ingediend en bevat enkel informatie over de verdere procedure. Dit document bevat geen inhoudelijke informatie over de klacht an sich. Dit attest kan dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling of betrokkene daadwerkelijk slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Los van de inhoud deelde het Parket van Limburg ons mee dat dit pv later zonder voldoende bewijzen werd geseponeerd.

Verder legt betrokkene een pv voor op datum van 02/06/2019 [...]. Daarin vertelt ze over de gebeurtenissen van de dag ervoor. Betrokkene verklaart dat ze op 01/06/2019 slachtoffer was van geweld en bedreigingen door de nieuwe partner en stiefdochter van de referentiepersoon. De referentiepersoon was op het moment van deze feiten niet aanwezig. Betrokkene vertelt dat zij en de referentiepersoon al vaker problemen hadden aangaande hun gemeenschappelijk kind. Verdere informatie over deze klacht werd niet overgemaakt.

Het medisch attest dd. 01/06/2019 toont dat betrokkene zich aanmeldde bij de spoeddienst. Daar stelde men lichte kwetsuren vast, nl. kneuzingen op beide armen en linkerschouder.

Onze dienst erkent dat het pv dd. 02/06/2019 en het medisch attest bewijzen zijn van geweld jegens betrokkene. Het gaat hier echter niet om intrafamiliaal geweld dan wel om geweld buiten de gezins sfeer. Ook dit pv bewijst dus niet dat betrokkene slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Hieruit blijkt wel dat er al vaker onenigheid en conflict was in het gezin. Onenigheid en conflict is echter niet hetzelfde als intrafamiliaal geweld.

De documenten aangaande het verblijf in het centrum van het CAW, 'Bewust: Beschut wonen' en het thuislozencentrum Sonar zijn elementen die kunnen wijzen op een verstoorde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Deze documenten kunnen we echter niet aanvaarden als bewijs dat er betrokkene slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Mensen kunnen immers om allerlei redenen opgevangen worden door deze organisaties.

Cruciale feiten die het aspect van intrafamiliaal geweld bewijzen zoals bedoeld in artikelen 375, 398, tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek werden niet voorgelegd. Betrokkene woont al sinds 26/10/2018 niet meer samen met de referentiepersoon. Er werden geen bewijzen voorgelegd die staven waarom betrokkene rond oktober 2018 de stap zette om niet meer bij de referentiepersoon te wonen. Indien de reden tot de verhuis intrafamiliaal geweld was van de referentiepersoon jegens betrokkene, dan diende betrokkene dit zo volledig mogelijk te staven zoals aangehaald in onze brief dd. 27/05/2019.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De aanvraag tot de eerste verblijfstitel dateert immers van 05/03/2016, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, het attest van de ziektekostenverzekering, en de documenten aangaande het leefloon en het attest van het OCMW van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan deze stelling.

Betrokkene legt ook enkele documenten voor (nl. kinderdagverblijf De Hummeltjes en attest regelmatige lesbijwoning in het kleuteronderwijs) in verband met het minderjarige kind [S.S.] [...]. Het feit dat betrokkene en haar ex-man een gezamenlijk kind hebben dat legaal in België verblijft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het kind kan bij de vader in België blijven en het contact onderhouden met de moeder via de moderne communicatiemiddelen. Het kind kan ook meegaan met de moeder en contact onderhouden met de vader via de moderne communicatiemiddelen. Het is aan de ouders om uit te maken wat de beste situatie is voor het kind.

Betrokkene woont nog maar sinds 05/03/2016 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Het is ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze geeft ook aan van oordeel te zijn dat sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verzoekster bewijst aan de hand van diverse klachten en een medisch verslag dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld (2018-2019). De relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot is beëindigd door toedoen van haar echtgenoot, niet door haarzelf.

Ten onrechte kwalificeert DVZ dit niet als intrafamiliaal geweld, omdat de slagen en verwondingen dd. 01.06.2019 door de partner en stiefdochter van de referentiepersoon werden toegediend. Feit blijft dat het geweld plaatsvond in de familiale context van de referentiepersoon. Tevens zijn er feiten gebeurd in 2018, waarvan PV werd opgesteld.

Verzoekster maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen in de loop van de procedure. Aldus is de bestreden beslissing genomen met miskenning van de Wet, derhalve foutief gemotiveerd.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 11 VR. W."

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en heeft uiteengezet dat er een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf in het Rijk omdat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met haar (ex-)echtgenoot die zij in België kwam vervoegen. Verweerder heeft ook toegelicht op basis van welke argumentatie hij besloot dat verzoekster zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond vervat in artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder tevens rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Verzoekster betwist niet dat zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met haar vroegere echtgenoot, in functie van wie zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Zij houdt echter voor dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld en derhalve de bepalingen van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet spelen, waardoor verweerder geen einde kon maken aan haar verblijf.

Verzoekster verwijst ter onderbouwing van haar standpunt dat zij het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld naar de neergelegde klachten en een medisch verslag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder de klachten en het medisch attest waarnaar verzoekster verwijst bij het nemen van de bestreden beslissing heeft betrokken en heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat deze documenten niet toelaten te oordelen dat verzoekster het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld in de zin van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft erop gewezen dat een gemeenteambtenaar hem op 8 mei 2019 weliswaar meedeelde dat verzoekster aangaf dat zij klacht neerlegde tegen haar toenmalige echtgenoot wegens partnergeweld, doch dat verzoekster naliet het nummer van een proces-verbaal mee te delen, zodat niet kon worden nagegaan wat zich precies zou hebben voorgedaan. Verzoekster, die nochtans werd uitgenodigd om alle dienstige informatie mee te delen, toont niet aan dat zij verweerder in het bezit stelde van enig stuk waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar verklaringen ten aanzien van een gemeenteambtenaar enige grond hebben en dat zij effectief een klacht neerlegde tegen haar vroegere echtgenoot. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit deze mededeling niet kan worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Daarnaast stelt verzoekster niet ter discussie dat een door haar aangebracht attest van klachtneerlegging betrekking heeft op een klacht die werd ingediend door haar vroegere echtgenoot en dit attest geen inhoudelijke informatie bevat. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen stellen dat dit document moet worden aanvaard als een bewijs van het feit dat zij het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Het proces-verbaal van 2 juni 2019 waarnaar verzoekster verwijst toont voorts aan dat zij, ingevolge feiten die zich voordeden op 1 juni 2019, klacht indiende tegen de nieuwe partner van haar toenmalige echtgenoot en de dochter van deze vrouw en het door haar neergelegde medisch attest van 1 juni 2019 bewijst dat zij door een arts kwetsuren (kneuzingen op de beide armen en een schouder) liet vaststellen. Aangezien verzoekster niet behoorde tot het gezin van de nieuwe partner en stiefdochter van haar echtgenoot en er geen sprake is van een familiale band met deze vrouw en haar dochter kan niet worden gesteld dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de geweldpleging waarnaar verzoekster verwijst niet kan worden beschouwd als intrafamiliaal geweld. De Raad wijst er in dit verband op dat in de omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep van 1 maart 2006, het begrip intrafamiliaal geweld wordt gedefinieerd als volgt: *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”*. Als *“leden van een zelfde familie”* wordt beschouwd: *“a) al degenen die aan mekaar verwant zijn in de opgaande en nederdalende lijn of in de zijlijn in de tweede graad. Met die door het recht gevestigde verwantschapsbanden worden sommige verbanden gelijkgesteld die enkel feitelijk zijn (biologische band of duurzame affectieve band); b) de echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en die een duurzame affectieve en seksuele relatie onderhouden of onderhouden hebben, evenals de bloedverwanten in de nederdalende en opgaande lijn van de partners of van een van hen, die bij hen wonen of gewoond hebben.”* In de omzendbrief nr. COL 3/2006 wordt uitdrukkelijk gesteld dat a contrario alle personen tussen wie geen van de hierboven bepaalde banden bestaan, worden beschouwd als niet tot dezelfde familie behorend.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, geenszins worden gevolgd in haar betoog dat de slagen en verwondingen toegebracht door de nieuwe partner van haar echtgenoot en door de dochter van deze vrouw, moeten worden beschouwd als intrafamiliaal geweld omdat *“dit geweld plaatsvond in de familiale context van de referentiepersoon”*.

Er wordt niet aangetoond dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat er geen bewijzen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat verweerder artikel 11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of zich schuldig maakte aan enige vorm van machtsoverschrijding.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK